

vorligt Angreb paa Person som det, der her omtales, og hvorved der er tilføjet Saar eller Skade paa Hælbred, kun ikke at Synet, Hørelsen eller et af Lemmerne er blevet ubrugbart. Det maa altsaa erkjendes, at i saa Tilfælde er der et tilstrækkeligt Straffemaximum; men det kan dog blive Tilfældet, at der i enkelte Tilfælde anvendes Straffe, som ikke forekomme ialtsald Legmandspublikum at staa i rette Forhold til den paagjældende Forbyrdelse. Det vil jo imidlertid ses, at i slige Tilfælde kan Feilen ikke siges at ligge i selve Straffeloven; forsaavidt der virkelig er en Feil, maa den søges i Anvendelsen af Straffeloven.

Særlig er det vistnok de Forbyrdelser, der falde ind under § 202, hvis Behandling i Almindelighed vækker den mest almindelige Indignation; det er Mishandling af Ægtefælle og navnlig af Hustru. Her kan det ikke negtes, at der meget hyppig forekommer Tilfælde, hvor den Paagjældende er anset med en Straf, som ikke kan forekomme den almindelige Æfser at staa i et nogenlunde passende Forhold til Forbyrdelsen. Jeg skal saaledes minde om et Tilfælde, der forefaldt for et Par Manneder siden. En Mand havde i sit sjetteaarige Ægtefælskab stadig mishandlet sin Hustru paa oprørende Maade, som det hedder i Dommen, saaledes at det blev stadig værre og værre, hvorhos den Paagjældende i Dommen omtales som drukkelig, raa og uopdragen, medens den mishandlede Hustru stildres som skikkelig, blid og godmodig. Mishandlingen rettedes tilmed ialtsald middelbart mod Børnene. Det hedder, at den Paagjældende har gjort sig skyldig i en saadan Raahed, at han, da Hustruen omtalte for ham, at deres Barn var sygt, havde sagt: Sid det var død. Denne Mand blev straffet med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Han var tidligere straffet for 2den Gang begaaet Tyveri med Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Altsaa, naar man 2den Gang stjæler en Ubetydelighed, er Straffen derfor Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, men naar man i 6 Aar stadig mishandler sin Hustru paa oprørende Maade, er Straffen derfor kun Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Det kan ikke negtes, at dette maa forekomme de Fleste urigtigt. Jeg tror imidlertid, at et Moment her maa fremdrages, som ikke altid bliver tilstrækkelig paaagtet, at nemlig i mange Tilfælde, hvor, som i det foreliggende, Samlivet mellem Ægtefællerne fortsættes, er det overmaade vanffeligt at tildele den skyldige Ægtefælle en passende Straf, som ikke tillige rammer den uskyldige. Thi gaar man til en højere Straf, langvarigt Fængsel eller Strafarbejde, vil det altid tillige blive en Straf for den uskyldige Hustru, som, trods Alt, hvad der er passeret, holder fast ved Manden og fortsætter Samlivet. Jeg tror altsaa, at, naar man ikke paa dette Omraade vil gaa til Anvendelse af legemlige

Straffe mod de Paagjældende, vil man ikke let kunne komme til Straffe, som ville fyldestgjøre den almindelige Netsbevidsthed, uden at man derved tillige kommer til at ramme netop den, man vil værne om, den mishandlede Hustru. Jeg tror saaledes, at der i det Hele næppe vil være tilstrækkelig Anledning til at søge Straffelovens Paragrafer 201—207 ændrede.

Noget anderledes forekommer det mig at forholde sig med § 200. Denne Paragraf omhandler det Tilfælde, at Noget overfalder en Anden med Hug og Slag eller anden personlig Vold uden dog at tilføje ham Saar eller anden Skade. Denne personlige Vold og Overlast kan altsaa gaa temmelig vidt, idet der kun er den Grændse, at der ikke tilføjes den Overfaldne Saar eller ligefrem Legemsbestaabigelse. Her er for det Første Straffen sat temmelig lemfældig, idet det nemlig hedder, at den Paagjældende bliver at straffe med Bøder, dog at efter Omstændighederne Straf af Fængsel kan anvendes, navnlig naar Volden har været overlagt. Det er vistnok et Spørgsmaal, om det ikke havde været rigtigere at vende det om, saaledes at i Reglen et Overfald af den nævnte Art blev straffet med Fængsel, men at undtagelsesvis Udsoning med Bøder kunde finde Sted. Hvad der imidlertid er Hovedsagen, er, at Straffens Anvendelse er betinget af, at den Fornærmede selv anlægger privat Sag imod den Paagjældende. Dette turde vise, at man ved Affattelsen af den paagjældende Bestemmelse er gaaet ud fra en særlig Opfattelse. Jævnfører man den Straf, som her er fastsat for Angreb paa Person, med de Straffe, der ere fastsatte for endog forholdsvis mindre betydelige Giendomsforbyrdelser, saasom Tyveri af et i og for sig ubetydeligt Bølsb, vil man ganske vist finde, at Straffen for Angreb paa Person ikke staar i et ret passende Forhold til Straffen for Giendomsforbyrdelser. Men navnlig bliver Forskjellen den, at medens disse Angreb paa Person betragtes som Samsundet uvedkommende, idet det maa blive den Angrebnes Sag, om han vil anlægge Sag mod den Vedkommende, skal derimod, saasnart der er sjaalet en Krone eller to, Politiet og Retten sættes i Bevægelse for Samsundets Skyld. Det synes saaledes, at der er tillagt Folks Pengepung en stærkere Betydning end deres Person, et Forhold, som dog ikke kan være rigtigt. Man er aabenbart gaaet ud fra, at ethvert Tyveri er et Udtryk for en almindelig Tilbøjelighed til at gjøre Indgreb i Giendomsretten og derfor rettet imod Samsundet som saadant, idet Tyverier ligesaa godt kunne udøves mod den Ene som mod den Anden, medens derimod Indgreb paa Person antages at være af en mere individuel Betslaffenhed og betragtes som i Almindelighed mere eller mindre fremkaldte eller foranledigede ved et personligt Forhold mellem de Paagjældende, saa at Angreb paa Person ikke paa